

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. A.**, bytem X, zastoupen JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem Nám. Svobody 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2011, č.j. 190286/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 12. 5. 2011, č.j. 190286/2010/KUSK, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vlašim, odbor dopravy a silničního hospodářství č.j. ODSH-17670/10-391/2010-HIZ ze dne 4. 11. 2010. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) a písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb. Žalobci byla rozhodnutím uložena pokuta dle § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve výši 10.000,- Kč a zároveň zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 231/1996 Sb.

Podle žalobce napadené rozhodnutí i jemu předcházející řízení vykazuje vady spočívající v chybném hodnocení důkazů a v nesprávném zjištění skutkového stavu.

Žalovanému vytýká, že neprovedl navrhované důkazy a jím provedené nesprávně zhodnotil, v důsledku čehož došlo k porušení ustanovení upravující řízení před správním orgánem.

Žalobce v žalobě uvedl, že pro měření hladiny alkoholu v dechu byl použit přístroj Dräger 7410 plus, schvalovaný Českým metrologickým institutem (dále jen ČMI) podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a podle vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření. Zkouška přístroje by se dle § 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. měla týkat celé činnosti daného typu stanoveného měřidla za normálních podmínek použití, za nichž si musí stanovené měřidlo uchovat požadované metrologické vlastnosti. ČMI používá pro zkoušku přístroje Dräger 7410 plus metodu OIML R 126, tedy metodu simulace ve dvou bodech - 0,3 a 1 ‰ a metodu suchým plynem ve čtyřech bodech - 0,3, 1, 2 a 3 ‰. V oblasti měření od 0 do 0,3 ‰ není zkouška prováděna vůbec. Pro tuto oblast měření tedy není možné v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb. a vyhláškou č. 262/2000 Sb. použít přístroj Dräger 7410 plus. Správnímu orgánu vytýká, že při vyhodnocení výsledků měření nepostupoval v souladu s platnými předpisy a nesprávně vyhodnotil výsledky měření, když přístroj vykázal hodnoty 0,26, 0,30 a 0,28 ‰ s tím, že jakoukoli hodnotu nižší než 0,3 ‰ je třeba podle výše uvedeného považovat za neprůkaznou. Žalobce k tomu doplnil, že v jednom měření přístroj vykázal hodnotu rovnající se 0,3 ‰. S žalovaným se shodl v tom, že je třeba ještě zahrnout odchylku měření, přičemž tvrdí, že ta je výrobcem při pravidelně prováděných kalibracích stanovena na 0,05 ‰ s posunem o 0,6 % za každý měsíc užívání přístroje. Dále je podle žalobce třeba zvážit fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, která nijak neovlivňuje schopnosti osoby řídit motorové vozidlo a nemá ani přímou souvislost s požitím alkoholického nápoje. Uvedl, že fyziologická hladina je obecně stanovena na 0,2 g/kg. Za zvýšenou fyziologickou hladinu lze však považovat i hodnotu 0,3 g/kg. Podle žalobce odečtením odchylky měření je nutno dospět k závěru, že výsledek měření je zcela neprůkazný.

Z provedeného dokazování zároveň vyplývá, že přístroj Dräger 7410 plus byl použit během silniční kontroly na dálnici D1, přičemž podle žalobce toto prostředí ovlivnilo exhalacemi z projíždějících motorových vozidel vykonání zkoušky. Své tvrzení odůvodnil tím, že přístroj je ovlivněn nejen teplotou vzduchu, vlhkostí a tlakem, ale i exhalacemi obsahujícími alkohol či jiná rozpouštědla, tabákovým (tedy pravděpodobně i jiným) dýmem a přítomností rádiového signálu (včetně signálu z mobilního telefonu). Žalobce předpokládá, že místo měření neodpovídalo standardním podmínkám, za kterých má být přístroj užíván a mohlo dojít k větší, výrobcem nepředvídané, odchylce v měření. Při hodnotách blízkých se fyziologickým hodnotám a pro správné fungování přístroje nestandardních okolnostech není možné považovat naměřené, respektive přístrojem vykázané hodnoty za prokázané.

Na závěr žalobce zdůraznil, že od počátku tvrdil, že před jízdou nepožil žádný alkohol a nebyl alkoholem ani ovlivněn. Žalovanému vytýká, že nezvážil žádný jiný důkaz a bez ohledu na uvedené považoval za prokázané, že v krvi žalobce byl přítomen alkohol jen na základě orientační dechové zkoušky provedené přístrojem Dräger 7410 plus.

Žalovaný ve vyjádření nejprve rekapituluje průběh správního řízení. Poukázal na skutečnost, že žalobce se i přes opakovanou výzvu a bez řádné omluvy nedostavil ke správnímu orgánu, aby mohl uplatnit své námitky.

K měřicímu přístroji žalovaný uvedl, že ve spise je založen platný kalibrační protokol z března roku 2010 s platností 365 dnů. Z dokumentů vyplývá, že naměřená absolutní odchylka tří měření je 0,01 ‰. Stejně jako žalobce poukázal žalovaný na webové stránky Českého metrologického institutu. Z popisu ověřování analyzátorů alkoholu dechu dovodil, že ověření se provádí ve čtyřech krocích, z nichž první je indikace nuly, tedy ověření, že testovaný přístroj zjistí nulovou koncentraci. Žalovaný uvedl, že přístroj použitý v tomto případě má značku schválení CMI: TCM 144/06-4395 s datem platnosti do 22. 6. 2016.

Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že přístroj schválený podle platných právních předpisů ČR, nelze použít. V této souvislosti žalovaný připomněl rychlost eliminace etanolu, vyplývající z pokynů uveřejněných v Soudním lékařství 3, z roku 1998, na str. 46. Vzhledem k naměřeným hodnotám a rychlosti eliminace alkoholu je podle žalovaného patrné, že k požití alkoholu došlo před započítáním jízdy. K prokázání alkoholu v krvi žalovaný zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 59/2010 -78 ze dne 21. 9. 2010.

K námitce žalobce ohledně neprovedení důkazů a jejich chybnému hodnocení žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné návrhy důkazních prostředků, které by měl správní orgán provést.

K tvrzení žalobce, že nepožil žádný alkohol před jízdou žalovaný uvedl, že výsledky měření mohl a měl zpochybnit na místě samém, anebo ve správním řízení. Jeho právem rovněž bylo požádat o lékařské vyšetření na obsah alkoholu v krvi.

Pokud žalobce namítá, že došlo k chybnému zhodnocení důkazů, podle žalovaného z jeho argumentů není zřejmé, jakých konkrétních pochybení se měl správní orgán dopustit.

Na závěr žalovaný připomněl, že žalobce pominul, že ve společném řízení byl projednán i druhý přestupek, kterého se měl dopustit tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 31 km/hod.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 7. 2010 okolo 13. 05 hodiny byla žalobci v místě měření, kde nejvyšší povolená rychlost je stanovena na 130 km/h, naměřena rychlost 167 km/h s přihlédnutím k odchylce 161km/h. V rámci kontroly byla u žalobce provedena odborná dechová zkouška přístrojem Dräger 7410 plus. První měření bylo provedeno ve 13.05 hod. s výsledkem 0,26 ‰, v druhém případě byla naměřena hodnota 0,30 ‰ alkoholu v krvi a třetí měření bylo provedeno ve 13.14 s výslednou hodnotou 0,28 ‰. Z oznámení o přestupku, který byl sepsán hlídkou policie na místě spáchání přestupků vyplývá, že žalobce uvedl, že předchozí den od 21.00 hod do 24.00 hod vypil pět půl litrů dvanáctistupňového piva. S naměřenou hodnotou souhlasil a podepsal vytisknuté kopie z přístroje Dräger. Z úředního záznamu také vyplývá, že žalobce byl po poučení vyzván k odbornému lékařskému vyšetření, ale vzhledem k tomu, že s naměřenou hodnotou souhlasil, kontrolní lékařské vyšetření nežádal. Žalobce se nevyjádřil k okolnostem, které mu byly kladeny za vinu a záznam odmítl podepsat.

Ve správním spise je založena kopie fotografie pořízená v době měření, kde je zachycen mimo jiné obraz vozidla žalobce a rychlost naměřené hodnoty 167 km/h. Zároveň je ve spise založen ověřovací list č. 255/09 k silničnímu rychloměru POLCAM PC2006 v.č. 1245PL/2008. Jak bylo výše uvedeno, žalobce podepsal výtisky z přístroje Dräger 7410 plus, k němuž je založen kalibrační protokol, který byl pořízen dne 18. 3. 2010.

Písemností ze dne 14. 7. 2010 bylo žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení a byl předvolán k ústnímu jednání. Vzhledem k tomu, že se žalobce ve stanovený den nedostavil, sepsal správní orgán I. stupně dne 6. 9. 2010 protokol. Z něho je zřejmé, že žalobce se ve 13. 52 hodin omluvil z účasti na jednání s odůvodněním, že se mu rozbilo auto a že se nemůže do sídla správního orgánu dostat. Žalobce byl poučen o nutnosti doložení omluvy. Ještě téhož dne správní orgán vypravil druhé předvolání k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 6. 10. 2010. Ani v tento den se žalobce nedostavil ke správnímu orgánu, přičemž se z účasti neomluvil. Do protokolu sepsaného v den nařízení druhého jednání

správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce ačkoliv přislíbil zaslat písemnou omluvu na den 6. 9. 2010, do toho dne ke správnímu orgánu nedošla. Z dalšího jednání se neomluvil vůbec. I přes tuto skutečnost správní orgán stanovil další termín ústního jednání na dne 1. 11. 2010. V předvolání byl žalobce poučen o svých procesních právech, zejména o tom, že má právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, které byly opatřeny jako podklad pro vydání rozhodnutí.

Ani na tuto výzvu žalobce nereagoval. Stejně jako v předchozích případech správní orgán I. stupně sepsal protokol a dne 4. 11. 2010 vydal rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání uvedených přestupků. Správní orgán I. stupně k naměřené hodnotě alkoholu v krvi uvedl, že v souladu s metodikou měření a interpretací výsledku zjišťování alkoholu v krvi Ministerstva dopravy č.j. 285/2009-160-OST odečetl hodnotu 0,24 ‰.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž k samotné věci uvedl, že v době řízení motorového vozidla nebyl pod vlivem alkoholu. Doplnil, že naposledy požil alkoholický nápoj předchozí den, mezi sedmou a desátou hodinou, a to čtyři piva. Uvedl, že před půlnocí ulehl a ráno nenasnídaný vyjel do Prahy. Podle žalobce je možné, že v důsledku procesů tělesného metabolismu byla v těle určitá hladina alkoholu, ale zcela určitě v žádném stupni neovlivnila jeho jízdu.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný s odkazem na ustanovení 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících předpisů, dovodil, že vyšetření přítomnosti alkoholu v krvi bylo provedeno zcela v souladu se zákonem a připomněl, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.

Argumentace žalobce směřuje především proti tomu, že vyšetření dechovým analyzátozem nelze považovat za jediný důkaz prokazující ovlivnění alkoholem, když tvrdí, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci. Žalobce dále namítal, že použitý analyzátor dechu nebylo při naměřených hodnotách možno použít, neboť do hodnoty 0,3 ‰ nebyla provedena zkouška, jak stanoví zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii. Na rozdíl od správního orgánu považuje za fyziologickou hladinu alkoholu v krvi 0,3g/kg. Žalovanému také vytýká, že nezohlednil prostředí, v němž byla zkouška provedena.

Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů. (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

Z tohoto ustanovení vyplývá, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření (§ 2 písm.

l) a m) zákona č. 379/2005 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009). Novelou zákona č. 274/2008, o policii účinnou od 1. 1. 2009 je výsledku orientačního vyšetření formou dechové zkoušky provedeného analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Jinými slovy má důkazní hodnotu. Vedle toho jsou zásadním důkazem výtisky z tiskárny obsahující výsledky dechové zkoušky, které žalobce podepsal.

V této souvislosti je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 ‰) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 ‰, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče. Lze tedy souhlasit s žalobcem v tom, že výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje. Tato hodnota je však expertně stanovená, přičemž soud ani správní orgán není oprávněn tuto hodnotu v jednotlivých případech zvyšovat či snižovat.

V projednávaném případě policisté opakovaně provedli u žalobce dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem 0,26 ‰, 0,30 ‰ a 0,28 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce výtisky výsledků zkoušek podepsal jako správné, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci a měl řádný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem dne 18. 3. 2010.

Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že výsledky nemohly být použity jako důkaz, neboť přístroj měl kalibraci jen od hodnoty 0,3 ‰. Jak bylo výše uvedeno, ve správním spise je založen kalibrační protokol č. 10/429/16-19, kde je mimo jiné stanoveno, že kalibrace byla provedena podle výrobcem stanoveného postupu, za použití předepsaného technického vybavení. Maximální odchylka tří měření byla stanovena na 0,01 ‰, přičemž je počítáno s možnou odchylkou přístroje 0,04 ‰. Navíc přístroj má značku schválení ČMI s datem platnosti do 22. 6. 2012. Soud se ztotožňuje se správním orgánem v tom, že podstatné pro posouzení relevance důkazu výsledky měření, je ověření, zda přístroj byl podroben kalibrační zkoušce.

Nelze se ztotožnit ani s námitkou žalobce, že při měření mohlo dojít k ovlivnění dechové zkoušky tím, že zkouška byla provedena na dálnici exhalacemi z projíždějících motorových vozidel. K tomu soud uvádí, že zkouška byla provedena požadovanou metodikou ČMI, přičemž naměřené hodnoty se od sebe nelišily o více než 10 %, nelze proto dojít k závěru, že přístroj reagoval na nějakou látku obsaženou byť v znečištěném ovzduší. Je zřejmé, že přístroje na měření alkoholu v krvi se používají především při kontrole řidičů v silničním provozu, lze mít proto za to, že přípustná odchylka od přesnosti měření počítá i s tímto faktorem ovlivnění.

Žalobce dále argumentoval tím, že za fyziologickou hladinu lze považovat ještě hodnotu rovnající se 0,3 ‰. Za fyziologickou hladinu alkoholu v krvi je již ustálenou praxí správních orgánů i soudů považována hodnota ve výši 0,2 ‰. Společně s možnou odchylkou přístroje, která je 0,04 ‰, správní orgán od naměřených hodnot odečetl s tím, že výsledkem byla vždy hodnota vyšší než nula. V této souvislosti soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, který konstatoval, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při

řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je způsobena požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Opačné závěry by fakticky vyloučily nebo podstatně omezily možnost účinného postihu jednání, které ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry k obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 ‰ alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že hodnoty přibližující se této hladině zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.

V závěru žaloby žalobce uvedl, že před jízdou nepožil žádný alkohol a nebyl alkoholem ani ovlivněn. Z obsahu úředního záznamu je zřejmé, že žalobce na místě spáchání přestupku uvedl, že den před kontrolou vypil v době do 24.00 hod. pět dvanáctistupňových piv. Soud nepřehlédl, že v podaném odvolání uvedl, že naposledy požil alkoholický nápoj předchozí den, mezi sedmou a desátou hodinou, a to čtyři piva. Ze správního spisu navíc vyplývá, že žalobce měl prostor k tomu, aby se vyjádřil k uvedenému přestupku a měl možnost navrhnout důkazy, které by prokázaly pravdivost svého tvrzení, nicméně této možnosti nevyužil. Za situace, kdy se v řízení objevují různá tvrzení obviněných z přestupků, lze mít pochybnosti o jejich pravdivosti. Nicméně za zcela nepodstatné soud považuje tvrzení, že žalobce před jízdou nepožil žádný alkohol, neboť přestupku, z něhož byl žalobce obviněn se dopustí i ten, kdo řídí vozidlo v také době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod jeho vlivem. Není tedy zakázáno jen bezprostřední požití alkoholu před jízdou, ale i tak zvaný zbytkový alkohol.

Soud neshledal pochybení ani v odůvodnění výše pokuty, neboť správní orgány přihlédly ke všem podstatným skutečnostem a své stanovisko náležitě odůvodnily. Podle názoru soudu uložená pokuta není nepřiměřená.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová